

Husnija Kamberović
OSUĐENI NA SMRT U BOSNI I HERCEGOVINI
1945. - 1949. GODINE

DOKUMENTI

Knjiga 1

Izdavač:

Udruženje za modernu historiju / Udruga za modernu povijest
Sarajevo

Za izdavača:

Husnija Kamberović

Urednik:

Edin Omerčić

Recenzenti:

Vera Katz

Amir Duranović

CIP - Katalogizacija u publikaciji
Nacionalna i univerzitetska biblioteka
Bosne i Hercegovine, Sarajevo

343.25(497.6)“1945/1949”

94(497.6)“1945/1949”

KAMBEROVIĆ, Husnija

Osuđeni na smrt u Bosni i Hercegovini 1945.-1949. godine / Husnija
Kamberović. - Sarajevo : Udruženje za modernu historiju, Udruga za
modernu povijest, 2021. - 147 str. ; 25 cm. - (Dokumenti ; knj. 1)

Bilješke uz tekst.

ISBN 978-9926-477-09-7

COBISS.BH-ID 43843078

Husnija Kamberović

OSUĐENI NA SMRT
U BOSNI I HERCEGOVINI 1945. – 1949. GODINE

Sarajevo, 2021.

Sadržaj

Uvod	7
VOJNI SUD, SARAJEVO	15
VOJNI SUD, TUZLA	31
VOJNI SUD, MOSTAR	35
VOJNI SUD ZAPADNE BOSNE	43
VOJNI SUD, BANJA LUKA	47
VOJNI SUD, JAJCE	55
VRHOVNI SUD NR BiH	59
OKRUŽNI SUD, SARAJEVO	65
OKRUŽNI SUD, TUZLA	81
OKRUŽNI SUD, DOBOJ	89
OKRUŽNI SUD, BANJA LUKA	95
OKRUŽNI SUD, MOSTAR	111
OKRUŽNI SUD, BIHAĆ	125
OKRUŽNI SUD, TRAVNIK	139
PRESUDE SRESKIH SUDOVA	145

Uvod

Slom komunizma 1989. otvorio je i proces njegove povijesne diskreditacije, a zapadnoevropske zemlje su počele diktirati ne samo dalji razvoj bivših komunističkih zemalja nego su konstruirale i novu sliku povijesti komunističkih zemalja. Parlamentarna skupština Vijeća Evrope je 1996. donijela posebnu "Rezoluciju 1096 o mjerama uklanjanja naslijeđa bivših komunističkih totalitarnih sistema", a 2006. i "Rezoluciju 1481 o potrebi za međunarodnom osudom zločina totalitarnih komunističkih režima". Početkom 2010. godine dio evropskih historičara iz Češke i drugih istočnoevropskih postkomunističkih zemalja okupljenih na konferenciji Instituta za studije totalitarnih režima u Pragu zatražili su formiranje posebnog Suda za zločine komunizma po ugledu na Međunarodni sud za ratne zločine u bivšoj Jugoslaviji.

U postjugoslavenskim zemljama pristupi povijesti komunizma i socijalističkog razdoblja su različiti, ali je primjetno da se u mnogim zemljama otvara proces nove valorizacije povijesti komunističkoga doba. U Sloveniji, Hrvatskoj i Srbiji najdalje se otišlo u osudi komunističkoga razdoblja, pri čemu je fokus novih pogleda na komunističko doba usmjeren na žrtve komunizma neposredno nakon Drugog svjetskog rata, a protivnici komunizma uglavnom su dobili status nacionalnih heroja. U Sloveniji, Hrvatskoj i Srbiji daleko se odmaklo u istraživanju različitih oblika komunističke represije neposredno nakon rata, pri čemu je u Sloveniji težište bilo na istraživanju masovnih grobnica, što je i razumljivo, jer je na tim prostorima bilo najviše poraženih snaga koje su se našle u partizanskim rukama. Od posebne je važnosti istaknuti način na koji su hrvatski povjesničari u posljednje vrijeme pristupili tom fenomenu. Oni su, naime, pokrenuli publikovanje niza izvora, ali je za dalje njihovo istraživanje nužno voditi računa o kontekstu uspostavljanja i učvršćenja nove komunističke vlasti. Također bi valjalo imati na umu da pozivanje na rezolucije Vijeća Evrope o komunističkim totalitarnim sistemima nije posve primjereno, s obzirom da se te rezolucije odnose na komunističke sisteme u istočnoevropskim zemljama. Jugoslavenski komunistički sistem se, ipak, znatno razlikovao od komunističkih sistema u Istočnoj Evropi i o tim specifičnostima je nužno voditi računa kada se poziva na rezolucije Vijeća Evrope. Pri tome, također, treba imati u vidu da obračun sa ratnim protivnicima nije nikakva specifičnost komunističkih sistema, s obzirom da se takvo što činilo i u drugim zemljama.

U Srbiji je bilo različitih pristupa u istraživanju komunističkog razdoblja. Neka djela većinom su se oslanjala na izvore nekomunističkog porijekla, neka su bila usmjerena na represiju prema pojedinim društvenim slojevima. U posljednje je vrijeme primjetno, kao i u Hrvatskoj, dublje istraživanje dokumenata komunističke provenijencije koji svjedoče o raznim oblicima represije, pri čemu je usmjeravanje na sudske dokumente veoma važno, ali se tamo već istražuju i spiskovi OZN-e, koji su sada pohranjeni u fondu BIA-e, a svjedoče o likvidacijama na pojedinim krajevima Srbije u prvim poslijeratnim mjesecima.

U Bosni i Hercegovini su u publicistici i historiografiji najmanje prisutni novi pogledi na komunističko doba. Pojedini radovi o komunističkom nasilju više su imali cilj osuditi komunizam nego tragati za povijesnom istinom. Možda je razlog tome sadržan i u činjenici da su se profesionalni historičari posljednjih dvadesetak godina uglavnom izbjegavali baviti tim pitanjima. Ipak, i ovdje je pokrenuto niz projekata, pravljene su popisi žrtava komunizma, ali je zanimljivo da su se i ovdje, slično kao i u Hrvatskoj, istraživanja usmjeravala na žrtve „rata i poraća“, što je moglo odvesti na krivo razumijevanje prave suštine nasilja u prvim poslijeratnim godinama.

U ovoj knjizi je fokus na smrtnim presudama koje su razni sudovi u Bosni i Hercegovini izricali u razdoblju od 1945. do 1949. godine. Različita suđenja brojnim „državnim i narodnim neprijateljima“ bila su dio procesa uspostave nove komunističke vlasti. Organiziranje sudskih procesa pokazatelj je nastojanja novih vlasti da se prekinu pojave likvidiranja bez sudskih presuda, a takvih slučajeva bilo je u Bosni i Hercegovini, naročito tokom 1945. godine. Osim suđenja pred Sudom narodne časti, čije su presude bile u funkciji moralne diskvalifikacije onih koji su saradivali sa neprijateljem tokom rata, važna su suđenja 1945. organizirana pred vojnim sudovima. Ta suđenja su bila javna, a presude su bile veoma oštre, najčešće kazna smrću - strijeljanjem. Tako je, naprimjer, Vojni sud 29. divizije u Mostaru 3. maja 1945. osudio na smrt strijeljanjem advokata i predratnog pristalicu HSS u Hercegovini dr. Jakšu Miljkovića. Zanimljivo je suđenje dr. Mati Roki, šefu ustaške policije u Mostaru, Dubrovniku i Šibeniku. Njemu je javno suđenje organizirano 13. maja 1945. u jutarnjim satima, presuda je izrečena u 13,00 sati, a u 18,00 sati istoga dana obješen je „uz učestvovanje preko 8000 duša“. Istog mjeseca isti sud je na smrt strijeljanjem osudio Iliju Cvitkovića iz Cima, Blaža Mihalja

iz Vrapčića, Nikolu Rozića iz Mostara, Osmana Slipčevića iz Vrapčića. Slučaj iz sela Veličani kod Popova polja zaslužuje da se posebno spomene. Tu su, naime, odlukom Vojnog suda na smrt vješanjem u maju 1945. osuđena deseterica ljudi („7 ustaša i 3 četnika”), a „masa svijeta, preko 3000 prisutnih seljaka tražili su da sami vješaju ove zlikovce. Na kraju su vlasti dopustile i time donekle ispunile želju ožalošćenih i uvrijeđenih porodica da one objese ove zlikovce. Međutim, u vješanju pomogao im je sav prisutni narod”. Isti sud je u selu Bijelo Polje na javnom pretresu 4. juna 1945. osudio na smrt strijeljanjem Ristu Dabića, Tripu Dragića, Koju Dabića, Tomu Dragića, Boška Dabića, Đuru Dabića, Simu Mavraka, Ristu Tilimbata, Jaku Dabića i Stanu Dabić, sve iz sela Željuše, a u junu 1945. na smrt strijeljanjem su od strane istog suda osuđeni Božo Gutković, Draga Ljuburić i Tomo Vuković.

U maju 1945. pred Vojnim sudom u Sarajevu suđeno je dr. Atifu Hadžikadiću, bivšem gradonačelniku i direktoru Trgovačke akademije u Sarajevu, Mustafi Busuladžiću, profesoru teologije, inženjeru Branku Ećimoviću, vlasniku Fabrike „Avia” i Rasimu Bećiragiću, bivšem direktoru Direkcije šuma u Sarajevu. Svi su proglašeni krivim i osuđeni na smrt strijeljanjem. Povodom ovog suđenja u Sarajevu su se potajno prikupljali potpisi podrške Hadžikadiću i drugima s ciljem dokazivanja da su nevini. Vlasti, naravno, nisu takvo što tolerirale.

U junu 1945. pred Vojnim sudom u Sarajevu našla se brojna grupa osuđenika, od kojih su Sulejman Hajrović i Nikola Konjicija osuđeni na smrt strijeljanjem. Izrečene presude su uglavnom i izvršavane, a likvidacije su bile javne ili tajne. Osude na smrtnu kaznu tokom 1945. izricale su se ne samo za ratne zločine nego i zbog pomaganja „bandama”, te zbog privredne spekulacije, što je sve tretirano kao suprotstavljnje novoj vlasti, pa su i te osude bile u funkciji uspostave novog državnog poretka. Prve smrtno kazne 1945. izvršavane su uglavnom u vojnim zatvorima, gdje su se zatvorenici i nalazili, ali se tada još uvijek nije do kraja poštovao način propisan Privremenim uputstvom o izvršavanju kazni.

Zbog toga je početkom 1946. Savezno ministarstvo unutrašnjih poslova dostavilo svim republičkim ministarstvima unutrašnjih poslova dodatno objašnjenje o načinu izvršavanja smrtnih kazni. Tu se navodi da je način izvršenja smrtnih kazni propisan Privremenim uputstvom o izvršavanju

kazni, u kojem je predviđeno da izvršenje smrtnih kazni spada u nadležnost republičkih ministarstava unutrašnjih poslova. S obzirom da u tom uputstvu nije naznačeno ko će izvršavati smrtne kazne, savezni MUP daje uputstvo da bi republička ministarstva unutrašnjih poslova trebala postaviti po jedno lice (tzv. dželata) koje će izvršavati smrtnu kaznu vješanjem, s tim da bi to lice „u zavodu za prinudni rad imalo neku drugu dužnost”. S druge strane, smrtnu kaznu strijeljanjem izvršavat će narodna milicija iz mjesta gdje se smrtna kazna ima izvršiti. Predviđeno je da „izvršenju smrtne kazne prisustvuju predstavnik republičkog Ministarstva unutrašnjih poslova, javni tužilac, ljekar i zapisničar“. Uprkos ovakvim detaljnim instrukcijama, Okružno Odjeljenje za unutrašnje poslove Sarajevo je 23. maja 1946. uputilo pitanje Odsjeku za izvršenje kazni MUP u Sarajevu o načinu izvršenja smrtnih kazni. Tražila su se uputstva u vezi sa slijedećim:

- „Da li se može vršiti javno strijeljanje i vješanje, ako politički uslovi postoje za to i ako bi se s tim postigao politički efekat, i na koji način.
- Da li se mora sačekati rodbina osuđenog koji zatražuje rodbinski posjet, a koja uslijed udaljenosti ne može stignuti za 24 časa.
- Ako rodbina ne zatražuje sahranu lješa, gdje isti sahraniti, da li u groblju po nacionalnoj pripadnosti ili na nekom mjestu manje pristupačnom široj publici“.

Odgovor je upućen već 25. maja 1946. i u njemu se navodi slijedeće:

„Smrtna kazna izvršuje se u prostoru i mjestu nepristupačnom široj publici, a izvršenju prisustvuje predstavnik Ministarstva unutrašnjih poslova Nar. Republike, javni tužilac i grobar.” Uvidom u brojne zapisnike sa lica mjesta o izvršenju kazne može se zaključiti da je izvršenju kazne bio prisutan i ljekar koji je konstatirao smrt osuđenika, što je jasno propisano i u ranije navedenoj instrukciji Saveznog Ministarstva unutrašnjih poslova.

Iz same ove zakonske konstatacije slijedi da se justificiranje nema izvršavati uz prisustvovanje šire publike, već na gore opisani način.

Po saopštenju odluke da će se kazna izvršiti, osuđenika mogu posjetiti njegovi rođaci ili druga lica, sa kojima želi govoriti ili koje želi da vidi, ali se na to ne mora čekati.

Iz ovoga slijedi samo to, da se ne čine poteškoće dolasku onih lica sa kojima želi osuđenik da govori ili da ih vidi.

Naravno, sve ovo u okviru mogućnosti, tj. da se takova lica nalaze u mjestu ili u blizini i kojima je moguć dolazak u vremenu prije određene justifikacije odnosno u vremenu koje ste odredili za primanje posjete.

Smrtna kazna ima da se izvrši sutradan, pošto je osuđeniku saopšteno, da će se kazna izvršiti, dakle bez obzira na okolnost da li je osuđenik primio posjetu svoje rodbine ili nije.

Okružno odjeljenje za unutrašnje poslove treba da odredi mjesto gdje će se takova lica ukopati, po mogućnosti nepristupačno široj publici i to jedan do drugog bez obzira na njihovu nacionalnu ili vjersku pripadnost“.

Također je zanimljiv jedan akt od 6. juna 1946. upućen Okružnom narodnom odboru u Doboju. Tu se, naime, naglašava kako je osuđenima prije izvršenja kazne zabranjeno čitati presude „ili bilo kakva pitanja stavljati, a najmanje o njegovim posljednjim željama (...) Osuđeniku ima se saopćiti odluka da će se kazna izvršiti i tom prilikom može on da izrazi želju o posjećivanju rođaka ili drugih osoba, kojoj će se želji, ukoliko je moguće, udovoljiti, a sutra dan izvršiće se kazna, bez ikakvih formalnosti“. No, dešavalo se da se kazna izvrši odmah, ukoliko načelnik unutrašnjih poslova nije mogao čekati jedan dan zbog obaveza, ali je bilo i slučajeva da se kazna izvršavala tek nakon nekoliko dana. Obje pojave su kritizirane od strane MUP-a. Ponekad se dešavalo čak da je kazna izvršena prije nego je stigla Odluka povodom žalbi, koje su upućivane Prezidijumu Narodne skupštine Jugoslavije. Može se uočiti kako su ove molbe pisale same uprave zatvora, pa je čak bilo slučajeva da su molbe Prezidijumu za pomilovanje pisane nakon što je kazna izvršena, ali je taj korak bio predviđen u proceduri, pa su ga vlasti, makar i naknadno, poslije pogubljenja, izvršavale formalno upućujući molbu Prezidijumu za pomilovanje. Također je, posebno tokom 1945. i u prvoj polovici 1946, osobito kada su u pitanju presude vojnih sudova, bilo slučajeva da se smrtne kazne izvršavaju odmah nakon izricanja prvostepene presude, pa su presude drugostepenoga suda, koje su uglavnom potvrđivale već ranije donesene prvostepene presude, stizale nakon što je kazna već bila izvršena.

Inače, bez obzira što je bilo predviđeno da se osuđenima ne daje mogućnost iznošenja posljednjih želja, to se dešavalo. U tim slučajevima želje koje su pojedinci iskazivali su različite – od toga da ih posjeti majka, supruga, djeca, svećenik ili neki rođak, da napišu pismo kući, do želje da se samo pomole Bogu.

Smrtne kazne su izricali razni sudovi u Bosni i Hercegovini. Prvo su to činili vojni sudovi, potom okružni sudovi, samo u rijetkim slučajevima to su činili sreski sudovi, a bilo je i suđenja pred Vrhovnim sudom Bosne i Hercegovine.

Prva suđenja pred Vrhovnim sudom za Bosnu i Hercegovinu koja su rezultirala smrtnim presudama organizirana su u septembru 1945. godine. Osuđenici su optuživani uglavnom na temelju Zakona o krivičnim djelima protiv naroda i države, a osude su izricane, uglavnom, pozivanjem na član 3. tog zakona. Zbog činjenice da je ovaj zakon predviđao prvostepenu nadležnost Vrhovnog suda, te neravnopravnost optužbe i odbrane, neki su historičari suđenja na temelju ovoga zakona smatrali primjerima političke represije i političkim procesima. Pet sudskih javnih procesa organiziranih u septembru 1945. koji su rezultirali izricanjem smrtnih kazni i trajnim gubitkom svih političkih prava bili su prvi procesi takve vrste u Bosni i Hercegovini vođeni pred Vrhovnim sudom Bosne i Hercegovine. Sudilo se visoko rangiranim osobama iz razdoblja NDH koje su bosanskohercegovačke vlasti lišile slobode: Božidar Bralo, dr. Savo Besarović, Petar Petković, Redžep Hajrović i Akif Handžić. Novine su opširno izvještavale o toku suđenja, a publika je spremna da odmah nakon ulaska optuženih zaviče: “Smrt ustaškim koljačima”, “Smrt ubicama”. Riječ je bila o visokorangiranim osobama u hijerarhiji vlasti NDH koje su bosanskohercegovačke vlasti procesuirale. Kao što je poznato, najvišim predstavnicima NDH iz Bosne i Hercegovine (doglavniku Ademagi Mešiću, potpredsjedniku Vlade NDH Džafer-begu Kulenoviću, kao i ministrima NDH iz Bosne i Hercegovine) sudilo se u Zagrebu, dio ih je pobjegao iz zemlje (nadbiskup Ivan Šarić, Hakija Hadžić i drugi), tako da je za suđenja u Sarajevu ostalo malo „krupnih” političkih ličnosti.

Iz ovih istraživanja se vidi da je na smrt osuđeno ukupno 564 osobe. Popis nije definitivn, jer neka imena sigurno nedostaju, ali sam ovdje naveo samo imena za koja sam tačno mogao utvrditi sve informacije i za koje sam imao uvid ne samo presudu na smrt, nego i zapisnik sa izvršenja kazne, a samo u nekim slučajevima sam kao dokaz o izvršenju kazne uzimao jedino odluku

Prezidijuma Narodne skupštine FNRJ o odbacivanju molbe za pomilovanje. Od ovih 564 imena, najviše je osuđenih pred vojnim sudovima (178), uz napomenu da je najviše bilo osuđenih na smrt pred Vojnim sudom u Sarajevu – 100). Vrhovni sud NR BiH je na smrt osudio 16 lica, a najveći broj smrtnih kazni je izrečen na okružnim sudovima. Pred Okružnim sudom u Sarajevu je osuđeno je 71 lice na smrtnu kaznu, pred Okružnim sudom u Tuzli – 35 osoba. Okružni sud u Doboju je osudio na smrt 24 lica, Okružni sud u Banjoj Luci – 79, Okružni sud u Mostaru – 72, Okružni sud u Bihaću – 61, Okružni sud u Travniku – 27, dok je Sreski sud u Stocu osudio jednog osuđenika na smrt.

Treba napomenuti da je ovo najmanji mogući broj osuđenika na smrt. Ovdje objavljujem popis i kratke biografije osuđenih na smrt, ali samo onih za koje sam mogao sigurno utvrditi da su likvidirani, odnosno za koje sam pronašao zapisnike o izvršenju kazne. Samo sam u rijetkim slučajevima, kada sam imao odluku Prezidijuma Narodne skupštine o odbacivanju molbe za pomilovanje, te osuđenike uvrstio u ovaj popis iako nisam pronašao zapisnik o izvršenju kazne, jer nije postojala mogućnost nakon te odluke da se smrtna kazna promijeni nekom drugom kaznom. Inače, podatke za imena koja ovdje objavljujem pronašao sam u raznim arhivima, što javnim što privatnim. Riječ je o optužnicama i zapisnicima sa suđenja, te o presudama i zapisnicima sa lica mjesta o izvršenju kazne. Zbog toga su ove informacije apsolutno pouzdane. O nekim osuđenim na smrt i likvidiranim nisam uspio naći presude, iako su ta suđenja bila javna (Busuladžić, Hadžikadić i drugi), što još jednom ukazuje na potrebu da se nastavi traganje za arhivskom građom o osuđenim na smrt poslije Drugog svjetskog rata. Ovom knjigom počinjem tu seriju. U narednim knjigama ću objaviti i opširnije biografije, izvode iz optužnica i presude, kako bi se moglo bolje razumjeti zbog čega su ovi osuđenici likvidirani.

Cilj obavljanja ovih spiskova je pokazati da, osim što je bilo likvidacija bez suđenja neposredno nakon rata, komunistička vlast je organizirala suđenja onima koje je smatrala ratnim zločincima. Na suđenja danas možemo gledati iz različitih perspektiva, ali ona pokazuju da je vlast, makar i djelimično, ostavljala dojam poštovanja procedura. Analiza izrečenih smrtnih kazni pokazuje da cilj nije bio represija usmjerena prema nekoj nacionalnoj ili vjerskoj skupini, čak ni socijalnoj ili ideološkoj skupini. Jedini kriterij je bio odnos prema ratu: oni za koje su nove vlasti nalazile dokaze da su sudjelovali u ratnim zločinima ili

služili okupatoru, našli su se na udaru novih vlasti. Među osuđenima na smrt je bilo pripadnika svih nacionalnih, vjerskih i socijalnih skupina. Zbog toga je objavljivanje ovih biografija važno za bolje razumijevanje funkcioniranja nove vlasti.

VOJNI SUD, SARAJEVO

1. Ambrozić Vlado, presudom Divizijskog vojnog suda u Sarajevu broj Sud 414/46 od 16. maja 1946. osuđen na smrt strijeljanjem, Kazna izvršena 4. jula 1946. u 4 sata u jutro na mjestu Vraca u Sarajevu.
2. Arapović Milan, presudom Divizijskog vojnog suda u Sarajevu I Sud br. 525/46 od 19. juna 1946. osuđen na smrt strijeljanjem. Kazna izvršena 20. augusta 1946. godine u 4,30 časova na mjestu Vraca u Sarajevu.
3. Azinović Ilija, presudom Vojnog suda Komande Sarajevskog vojnog područja Sud br. 1030/45 od 17. avgusta 1945. osuđen na smrt strijeljanjem. Kazna izvršena 13. decembra 1945. u 5 sati u jutro u Bilimišiću-Zenica „preko puta rijeke Bosne“.
4. Babić Niko, sin Ivana i Jele rođene Paradžik, rođen 1924. u selu Dobrinji, srez Modriča, zemljoradnik, neoženjen, presudom Divizijskog vojnog suda u Sarajevu broj 373/47 od 25. jula 1947. zbog sudjelovanja u ustašama tokom Drugog svjetskog rata (borio se na Odžaku, odao u bandu i predao se u avgustu 1945 nakon amnestije) i odmetništva u bandi (otišao u bandu sredinom 1946), s kojom je vršio pljačke i ubijanja, osuđen na smrt strijeljanjem. Kazna izvršena 16. septembra 1947. godine.
5. Bašić Janko iz Vlasenice, presudom Sarajevskog divizijskog vojnog suda Sud broj 797/46 od 21. juna 1946. osuđen na kaznu lišenja slobode sa prinudnim radom od 20 godina, ali je Vojni sud VI JA broj II Sud. 600/46 od 17. avgusta 1946. kaznu preinačio na smrt strijeljanjem. Ovu je kaznu potvrdio i Vrhovni vojni sud 9. septembra 1946, pa je kazna izvršena 19. oktobra 1946. na mjestu Vraca u Sarajevu.
6. Bilandžija Nikola, presudom Divizijskog vojnog suda u Sarajevu broj Sud 714/45 od 15. avgusta 1945. osuđen na smrt strijeljanjem. Predsjedništvo Ustavotvorne skupštine FNRJ je 8.12. odbilo molbu za pomilovanje. Kazna izvršena 2. januara 1946. u Zenici.
7. Bilogrivić dr Nikola, pravomoćnom presudom Vrhovnog vojnog suda za BiH u Sarajevu broj 2/947 od 11. februara 1947. osuđen na smrt strijeljanjem. Kazna izvršena 20. februara 1947. u 6 sati u jutro, u naselju Borik u Banjoj Luci.
8. Blagojević Blagoje, presudom Divizijskog vojnog suda u Sarajevu, Vijeće u Tuzli, Sud broj 27/46 od 19. februara 1946. osuđen na smrt strijeljanjem. Kazna izvršena u Tuzli 7. juna 1946. godine.

9. Boro Vinko, sin Anđelka i Anđe rođene Papac, rođen u Gromiljaku, srez Fojnica, zemljoradnik, presudom Divizijskog vojnog suda u Sarajevu broj Sud 1063/46 od 10. oktobra 1946. zbog neprijateljskog djelovanja poslije rata osuđen na kaznu smrti strijeljanjem. Nije mi poznato da li ja kazna i izvršena, jer se on nalazio u bještvu.
10. Brusić Milan, presudom Divizijskog vojnog suda u Sarajevu broj Sud 881/45 od 30. Jula 1945. Osuđen na smrt strijeljanjem. Kazna izvršena 2. januara 1946. u Zenici.
11. Čančar Miloš, presudom Divizijskog vojnog suda u Sarajevu, Sud broj 893/46 od 11. jula 1946. osuđen na na kaznu smrti strijeljanjem. [Osim presude nisam našao ostale informacije o pogubljenju. Ali, s obzirom da je ova presuda izrečena skupa za Stojanović Pavlom, Štulić Svetozarom, Čančar Milošem i Vuković Mirkom – vjerovatno su i pogubljenja izvršena skupa 28. avgusta u 5 sati na Vracama]
12. Čondrić Ivan, sin pokojnog Stjepana i Ane rođene Knežević, rođen 22. februara 1918. u Žepču, po zanimanju sveštenik-profesor, zbog neprijateljskog djelovanja poslije rata presudom Divizijskog vojnog suda u Sarajevu Sud broj Sud 14/45 od 23. decembra 1945. osuđen na smrt strijeljanjem. Kazna izvršena 4. marta 1946. u 6 sati na mjestu Vraca u Sarajevu.
13. Ćuk Anton, presudom Divizijskog vojnog suda u Sarajevu broj Sud 617/45 od 16. augusta 1945. 1945. osuđen na smrt strijeljanjem. Kazna izvršena 2. januara 1946. u Zenici.
14. Dangić Jezdimir, sin pokojnog Save i pokojne Milice rođene Popović, rođen 4. maja 1897. u Srebrenici, žandarmerijski major, oženjen i otac dvoje djece, presudom Divizijskog vojnog suda u Sarajevu broj 325/47 od 7. maja 1947. osuđen na smrt strijeljanjem. Kazna izvršena 22. avgusta 1947. godine.
15. Domanik Roman, bivši pukovnik jugoslavenske vojske koji je pristupio Paveliću i zauzimao istaknute položaje u ustaškim i domobranskim vojnim jedinicama, presudom Divizijskog vojnog suda u Sarajevu broj Sud 151/46 od 10. aprila 1946. osuđen na smrt strijeljanjem. Kazna izvršena 5. juna 1946. u 5,30 sati.